

“Mirrors are the barrier
between the conscious and unconscious mind.
Everyone has an inner concept of themselves,
but mirrors are reality. What you see right now —
that is the truth that everyone else sees.”

“กระจกเป็นสิ่งขวางกั้นระหว่างจิตสำนึก
กับจิตไร้สำนึก ทุกคนล้วนมีภาพของตัวเองในใจ
แต่กระจกคือความเป็นจริง สิ่งที่คุณเห็นอยู่ตอนนี้ —
นั่นคือความจริงที่คนอื่นเห็น”

— ฟรีดา แมกแฟดเดน

words

words without boundaries

ห้ามรบกวน Do Not Disturb

ฟรีดา แมกแฟดเดน

เขียน

พิมาน เลาเหะพิจิตรพงศ์

แปล

“ฉันใช้เวลาส่วนใหญ่ในช่วงมัธยมปลาย
เอาแต่เก็บเนื้อเก็บตัว ก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือ
เด็กส่วนใหญ่เห็นว่าฉันรักสันโดษ หรือแม้กระทั่งหยิ่งโง่”

- ฟรีดา แมกแฟดเดน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

เชื่อว่าใครหลาย ๆ คนคงเคยอยากอยู่ในโหมด “ห้ามรบกวน”

แต่ทำไมกันล่ะ

คงมีเหตุผลมากมายให้คนเราไม่อยากถูกรบกวน ทั้งอยากคิดบางเรื่อง
เงียบ ๆ ตามลำพัง ไม่อยากยุ่งสิ่งกับใคร ไม่อยากถูกขุดคุ้ยให้จำสิ่งที่อยากลืม
กลัวเผยบางสิ่งที่เก็บงำไว้ หรืออาจมีบางอย่างที่ไม่อยากให้ใครล่วงรู้ มันอาจ
คือความลับ ความผิด...กระทั่งความตาย...เหมือนในนิยายเล่มนี้

อย่าหว่าไม่เตือน! หากพลาดรูกล้ำพื้นที่ส่วนตัวหลังป้าย “ห้าม
รบกวน” นี้ไป คุณจะต้องพบความลับดำมืดในใจมนุษย์และเรื่องวายป่วน
เกินใครจะคาดเดา

เช่นอาจเจอเรื่องอย่างควินน์ อเล็กซานเดอร์ หญิงสาวผู้มีชนักติดหลัง
ที่โลกทั้งใบต้องกลับตาลปัตรและต้องเจออันตรายยิ่งกว่าเก่า เมื่อพยายาม
ขุดคุ้ยเรื่องไม่พึงประสงค์ในโมเต็ลแบ็กซ์เตอร์อันรกร้างทางไกล หรือเป็น
อย่างนิกและโรซาลี แบ็กซ์เตอร์ เจ้าของโมเต็ลที่ตกเป็นเป้าในคดีอื้อฉาว
เพราะเข้าไปใกล้ชิดกับคนที่ไม่ควรยุ่ง หรือคลอเดีย หญิงสาวที่ต้องพบเรื่อง
สุดช็อกหลังเข้าไปพัวพันกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง

หรืออาจเป็นตัวคุณเอง – ไม่ต่างจากควินน์และทุกตัวละครในเรื่องนี้ –
ที่จะได้เจอความจริงแสนตลกร้ายและการทรยศลวงหลอกอย่างเลือดเย็น
ถ้ายิ่งเอาแต่สงสัย ตามติด และคุ้ยหาเรื่องที่ใครก็เตือนแล้วว่า *อย่ารบกวน*

หลังประตู่เขวนป้าย“ห้ามรบกวน”บานนี้มีทุกเรื่องที่ว่ามานั้น
ถ้าไม่กล้า ก็อย่าลองดี

แต่ถ้าคิดว่าแน่ (ก็คงแน่แหละ เพราะคุณกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่)
งั้นก็ลอง “รบกวน” ดู เบื้องหลังเรื่องราวบนประสาทเหล่านี้มีความสุขแสน
รอคุนอยู่แล้ว

\\ords

คำนำผู้แปล

ควินน์ อเล็กซานเดอร์ ฆ่าสามีตัวเอง แล้วหนีออกจากบ้านไปซ่อนตัวในโมเต็ลแห่งหนึ่งที่มีสายตาคอยจับจ้องอยู่ตลอดเวลา นั่นคือเรื่องย่อที่เหมาะสมสำหรับหนังสือเล่มนี้ เพราะทางสำนักพิมพ์คงอยากให้ผู้อ่านไปลุ้นระทึกกันต่อเอาเอง ถึงกระนั้นผู้แปลก็อยากจะเพิ่มเติมอะไรสักหน่อย แม้ว่าผลงานของฟรีดา แมกแพตเดน จะขึ้นชื่อลือชาในเรื่องการหักมุมอย่างคาดไม่ถึง แต่สิ่งหนึ่งที่ผู้แปลคิดว่าโดดเด่นไม่แพ้กัน คือความสามารถในการถ่ายทอดรายละเอียดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เรื่องราวทั้งหมดในนิยายเรื่องนี้ตั้งอยู่บนความสัมพันธ์ของคู่สามีภรรยา ซึ่งผู้แต่งนำเสนอความรัก ความคับข้องใจ และความขัดแย้งในชีวิตสมรส ให้เราเข้าถึงและเข้าใจหัวใจของตัวละครได้เป็นอย่างดี เราอาจรู้จักคู่รักบางคู่ที่มีปัญหาแบบเดียวกันด้วยซ้ำ หากไม่ใช่คู่ของเราที่เป็นเช่นนั้นเสียเอง

และเนื่องจากการทายตัวคนร้ายหรือทายตอนจบในนวนิยายระทึกขวัญที่มีจุดหักมุมอย่าง *ท้ามรบทวน* เป็นความสนุกอย่างหนึ่งของผู้อ่าน ผู้แปลจึงอยากเตือนว่า พยายามอย่าหาวิธีเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้มาอ่านก่อนจะเป็นการดีที่สุด แม้ว่าการรีวิวจะได้เปิดเผยเนื้อหาสำคัญใดๆ แต่ข้อมูลบางอย่างอาจชี้นำคุณไปสู่บทสรุปที่ผิดได้ เพราะผู้แปลก็โดนมากับตัวแล้วเช่นกัน

พิมาน เลาพะพิจิตรพงศ์

แต่พ่อแม่ของฉัน ผู้ยอมให้ดูหนังสยองขวัญมากเกินไปจนควรมั้ยฉันยังเด็ก

บทที่ 1

ควินน์

เสียง ออดประตูดังขึ้น ขณะฉันล้างเลือดที่เปื้อนมืออยู่ตรงอ่างล้างจานในครัว

ฉันตัวแข็งทื่อ ฟองสีชมพูเต็มมือ น้ำร้อนจี่ที่มีไอรุ่นลวกนิ้วจนแทบมีใครบางคนอยู่หน้าประตู กำลังรอฉันไปเปิดรับอย่างอดทนตรงเฉลียงหน้าบ้าน ไม่มีจังหวะไหนจะแยกไปกว่านี้อีกแล้ว

พัสดุมาส่งหรือเปล่านะ บางทีเขาอาจจะวางพัสดุนั้นไว้ที่ประตูแล้วจากไปเลยก็ได้ หรือไม่ฉันก็คงเขียนโน้ตทิ้งไว้ว่า *ขอภัยที่คลาดกับคุณ! เราจะกลับมาพُرังนี้!*

จากนั้นก็เสียงเคาะแรงๆ สามครั้งบนประตูหน้า

“มาแล้วค่ะ!” ฉันเค้นเสียงแหบพราร้องตอบ แม้ว่าเขาไม่น่าจะได้ยิน ฉันขีดนิ้วตัวเองอย่างดุเดือด จากนั้นก็ขีดเล็บที่ดูจะมีเลือดติดอยู่ตามซอกใครจะไปรู้ว่าการล้างเลือดออกจากมือจะยากขนาดนี้ “แป๊บเดียวค่ะ!”

ฉันปิดน้ำร้อนแล้วสำรวจมือตัวเอง พลิกไปพลิกมา สะอาดพอหรือยังนะ ยังไงก็ต้องสะอาดพอ ฉันซับมือกับผ้าเช็ดจานสีเขียวอ่อนจนแห้งทิ้งรอยเปื้อนสีแดงเอาไว้ บ้าจริง ยังล้างไม่หมด - ฉันจะต้องล้างมืออีกรอบทันทีที่ไล่ใครก็ตามที่อยู่หน้าประตูไปได้

สิ้นร่องเท้าของฉันกระทบกึกกักบนพื้นเลื่อนน้ำมันในครัว แล้วก็เบาลงเมื่อเหยียบไปบนพรมหนานุ่มในห้องนั่งเล่น เดเร็กกับฉันพิจารณาตัวอย่างพรมอยู่หลายชั่วโมง กว่าจะตัดสินใจเลือกพรมสีดำถ่านที่ตอนนี้อยู่เต็มพื้นที่ห้องนั่งเล่นอันกว้างขวางของเราตั้งแต่ผนังฝั่งหนึ่งจรดอีกฝั่ง พรมให้สัมผัส

นุ่มสบายเวลาเดินด้วยเท้าเปล่า และฉันก็ตั้งใจที่ยืนกรานขอใช้สีเข้มแทนสีอ่อนซีดที่คงเผยให้เห็นสิ่งสกปรกทุกอนุ พรมของเราซ่อนฝุ่นและเศษผงได้อย่างง่ายดาย

ดูเหมือนว่าจะซ่อนคราบเลือดได้ด้วย

ขณะรีบชุดไปยังประตูหน้า ฉันก็เหลือบเห็นแสงสว่างจ้าผ่านหน้าต่าง ไฟสีแดงและสีน้ำเงินวูบวาบผสานกัน นั่นหมายถึงเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น

มีตำรวจอยู่หน้าประตูบ้านฉัน

โอ้ พระเจ้า ไม่นะ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่...

ฉันสงบสติอารมณ์ในเสี้ยววินาที *ตั้งสติหน่อย ควินน์* ฉันหายใจเข้าลึก พยายามควบคุมมือให้หยุดสั่น แต่ไม่ได้ผล จึงตัดสินใจเปิดประตูออกไปเลย

ฉันคิดถูก มีตำรวจนายหนึ่งอยู่หน้าประตูบ้าน ไม่ใช่แค่ตำรวจทั่วไปด้วย แต่เป็นสกอตตี ดไวเออร์ แม้ว่าตอนนี้เขาจะใช้ชื่อสกอตต์ หรือไม่ก็ผู้ช่วยฯ ดไวเออร์แล้วก็ตาม เมื่อประมาณล้านปีก่อน ตอนเราเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย สกอตต์กับฉันเคยคบกัน ฉันจำได้ว่าเคยรู้สึกว่าเขาน่ารักแบบแสบๆ กังๆ ขนาดไหนตอนมีผมสีน้ำตาลแดงที่ชี้ตั้งอยู่เสมอและกระเติมโบหน้า แต่แล้วชีวิตมัธยมปลายก็จบลง ฉันย้ายไปเรียนต่อมหาวิทยาลัย ส่วนเขาไปทำงานในร้านขายของชำของพ่อ ฉันจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตัวเองเลิกกับเขาแต่การโทรคุยทางไกลเริ่มลดลง แล้ววันหนึ่งในช่วงปีแรกของมหาวิทยาลัยฉันก็ตระหนักได้ว่าเราไม่ใช่แฟนกันอีกต่อไป

ตอนนี้ สกอตตี ดไวเออร์ คนนั้นกลายเป็นตำรวจ สวมเครื่องแบบติดตราของจริงครบครัน เขาเคยผอมบางพอๆ กับรวาบันได แต่ตอนนี้หุ่นเขาขยายแน่นเต็มเครื่องแบบสีน้ำเงินเข้มได้ดีทีเดียว กระบับโบหน้าจางลงไปแล้ว และเขาก็จัดแต่งทรงผมให้เรียบ ถึงอย่างนั้นก็ยังดูหล่อใสเหมือนเด็กหนุ่ม

นี่แหละปัญหาของการย้ายกลับมาอยู่ในเมืองที่ตัวเองเติบโตมา ทุกคนที่ฉันบังเอิญเจอล้วนเป็นเด็กผู้ชายที่ฉันเคยเด็ดด้วยสมัยมัธยมปลาย หรือเด็กที่เคยเห็นฉันอ้วกแตกในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า หรือไม่ก็เด็กผู้หญิงที่ไม่ชวน

ฉันไปงานเลี้ยงวันเกิดตัวเอง ช่างเป็นเรื่องน่าเหนื่อยหน่าย

แต่บางครั้งฉันอาจใช้ประโยชน์จากมันได้

“ไฉ่ ควินน์” สกอตต์ส่งยิ้มให้ ทว่าสีหน้ากลับจริงจัง นี่ไม่ใช่การมาเยี่ยมเยียนตามประสาเพื่อน – ใ้ว่าฉันจะคาดหวังแบบนั้นหรอกนะ เพราะฉันแทบไม่ได้คุยกับสกอตต์เลยตลอดสิบปีที่ผ่านมา “ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม”

ฉันเช็ดมือบนกระโปรงสีเทาทรงดินสออย่างประหม่า “เรียบร้อยดีอยู่แล้วสิ ทำไมเธอ”

“คือ...” ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของสกอตต์ตัวดมองไปด้านหลังฉัน และกวาดตาตรวจสอบห้องนั่งเล่น ชุดโซฟาหนังเนียนนุ่ม ที่นั่งคู่อู้งั่งมีเก้าอี้วางเท้าเข้าชุดกัน โทรทัศน์จอกว้างพร้อมระบบเสียงรอบทิศทาง รูปถ่ายบนหิ้งเหนือเตาผิงซึ่งเป็นรูปจากทริปเล่นสกีที่เมืองเวลเมื่อไม่นานมานี้ “เราได้รับสายโทร.แจ้ง เพื่อนบ้านคุณคนหนึ่งบอกว่าพวกเขาได้ยินเสียงกรีดร้องดังมาจากบ้านคุณ”

“เสียงกรีดร้องเหรอ” ฉันปั่นยืมที่คิดว่าดูสมจริงที่สุดบนใบหน้า “แปลกจัง! พวกเขาแน่ใจหรือว่าดังมาจากที่นี่”

เขาจ้องตาดฉันนิ่ง “ใช่ พวกเขาบอกอย่างนั้นนะ”

ฉันเหวหน้า แสร้งคิด ในที่สุดฉันก็ติดนิ้ว “อ้อ! รู้แล้วว่าเสียงอะไร ฉันดูหนึ่งในทีวีอยู่แล้วก็เดินไปเข้าครัว และก็เพิ่มเสียงดังขึ้นมาก พวกเขาคงได้ยินเสียงในหนังนะ”

เขาพยักหน้าอย่างครุ่นคิด ทุกคนต่างบอกว่าสกอตต์เป็นตำรวจที่ดี – ใจดี แต่รอบคอบ ฉันกำมือแน่นจนเป็นกำปั้น รอดูว่าเขาจะเชื่อเรื่องนี้ไหม ฉันก้มมองมือที่สิ้นเทาของตัวเองอีกครั้ง กลัวว่ามันจะเผยพิรุณ และนั่นคือตอนที่ฉันสังเกตเห็น

จุดสีแดงเข้มบนกระโปรงสีเทา

ไอ้ พระเจ้า ฉันพลาดไปได้ยังไง ฉันปล่อยให้ตัวเองมาเปิดประตูพร้อมหดยืดบนกระโปรงที่สวมอยู่ได้อย่างไร ฉันรีบละสายตา พยายามไม่ให้ใครสังเกตมัน ถ้าสกอตต์เห็น เขาจะต้องยื่นกรานขอเข้ามาข้างใน แล้วถ้าเขาเข้ามา ฉันก็จบเห่

“หนังเรื่องอะไร” เขาทามในที่สุด

“ก็” ฉันเอ่ย “เรื่องหวีดสุดขีด¹ รู้จักไหม ที่เนฟ แคมป์เบลล์ กับ คอร์ตเนีย ค็อกซ์ เล่นนะ”

เขากะแอม “เรื่องที่มีหน้ากากนั้นใช่ไหม”

“ใช่ เพราะงั้นก็คงเห็นได้ชัดนะว่ามันก็ต้องมีเสียงกรีดร้อง อยู่แล้ว”
ฉันยิ้มเป็นเชิงขอโทษ “ขอโทษนะถ้าทำให้ใครกังวลขึ้นมา แต่คุณก็เห็นว่าที่นี่
ไม่มีอะไรผิดปกติ”

“อาฮะ...”

ฉันกลั้นหายใจ ยังคงมองตรงไปข้างหน้า และส่งกระแสนิจิตหาสกอตต์
ว่า *อย่ามองลงไปนะ ได้โปรด อย่ามองลงไป*

สกอตต์เอียงหัวไปด้านข้าง “คุณอยู่ที่นั่นคนเดียวเหรอ”

ฉันม้วนผมเล่น พยายามทำตัวเป็นกันเองและหวานเสน่ห์ ง่าย ๆ
สบาย ๆ *ที่นี่ไม่มีอะไรให้ดูหรอก คุณตำรวจ* “ใช่ มีแค่ฉันคนเดียวคนเดียว
นี่แหละ เดเร็กยังอยู่ที่ทำงานนะ”

อย่ามองลงไปนะ ได้โปรด...

ในที่สุดเขาก็พยักหน้า “โอเค ขอโทษที่มารบกวนนะ ผมแค่อยากดูให้
แน่ใจว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี”

“ไม่เป็นไรเลย!” ฉันหัวเราะ หวังว่าเขาคงไม่คิดว่ามันฟังดูแปลก ๆ
เหมือนที่ฉันรู้สึกนะ “ฉันดีใจที่คุณมานะ รู้ว่ามีคุณคอยปกป้องอยู่ก็อุ่นใจ”

แก้มของสกอตต์เปลี่ยนเป็นสีชมพูเพียงเล็กน้อย สมัยเราอยู่มัธยม
ปลาย เวลาที่เขาเดินขึ้นมา หน้าก็จะแดงก่ำไปหมด “แค่ทำตามหน้าที่นะ”

“ฉันซึ่งใจจริง ๆ นะ คราวหน้าสัญญาเลยว่าจะคอยเบาเสียงลง
โดยเฉพาะเวลาดูหนังสยองขวัญ!”

เขาส่ายนิ้วให้ฉัน “ต้องอย่างนั้นสิ”

“แล้วเราก็น่าจะหาเวลามาเจอกันหน่อยนะ” ฉันเสริม “เดเร็กกับฉัน
จะดีใจมากถ้าคุณมาร่วมกินมื้อค่ำ”

¹ *Scream*

“ก็ฟังดูเข้าท่าดี ควินน์”

สกอตต์ไม่ยอมมากินมื้อค่ำกับฉันและเดเร็กหรอก แต่ไม่เป็นไร เพราะนี่ไม่ใช่การชวนจริงจั่งอยู่แล้ว

เขาเดินทอดน่องลงจากชั้นบันไดหน้าบ้าน แล้วลัดเลาะไปตามทางเดินรถของบ้าน จนถึงรถตำรวจที่จอดอยู่พร้อมไฟสีแดงและสีน้ำเงินกะพริบวูบวาบ ฉันไม่เคยคิดเล็กกับสกอตต์ ดไวเวอร์ เลยสักครั้ง แต่ตอนนี้ก็สงสัยขึ้นมาเป็นครั้งแรกว่า ชีวิตฉันจะเป็นยังไงถ้าไม่ได้เล็กกับเขา ถ้าฉันแต่งงานกับผู้รักษากฎหมายที่เป็นคนดีมีเกียรติ แทนที่จะแต่งกับผู้ชายที่ตัวเองเลือกอย่างเดเร็ก ฉันคงไม่ต้องมายืนตรงนี้โดยมีเลือดติดอยู่บนกระโปรงและพื้นรองเท้า เรื่องนั้นฉันมั่นใจเลย

ฉันบิดประตูแต่คอยจับตาดูสกอตต์ผ่านทางหน้าต่างหน้าบ้าน เผื่อเขาสตาร์ทเครื่อง แล้วเคลื่อนรถไปตามถนน และฉันก็ไม่ละสายตาดูจนกระทั่งรถเขาลับตาไป

เขาไปแล้ว ขอบคุณพระเจ้า

พอสกอตต์หายไปจากสายตาแล้ว ฉันก็สำรวจกระโปรงตัวเอง หยดเลือดมีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางราวครึ่งเซนติเมตร ฉันไม่เคยพยายามกำจัดคราบเลือดออกจากเสื้อผ้ามาก่อน แต่ก็สังหรณ์ใจว่ากระโปรงทำงานตัวเก่งคงเสียหายถาวรแล้ว ถึงอย่างนั้น มันก็เป็นปัญหาเล็กที่สุดในบรรดาปัญหาทั้งหมด

ฉันเดินกลับเข้าครัว ตรวจสอบว่าพรมมีวีแววรอยเท้าเปื้อนเลือดไหม ครัวดูจะอยู่ในสภาพเดิมเหมือนตอนก่อนฉันเดินออกไปเมื่อไม่กี่นาทีที่แล้ว ก๊อกตรงอ่างล้างจานมีน้ำหยดเหมือนที่เคยเป็นมาตลอด ยังมีคราบสีแดงเข้มบนผ้าเช็ดจานสีเขียว จานสามใบที่ฉันทิ้งไว้บนที่คว่ำจานยังเรียงเป็นแถว ตู้เย็นมีกระดาษโน้ตติดเทปแปะไว้ ฉันเขียนเตือนตัวเองให้ซื้อกระดาษเช็ดมือเพิ่ม

และสามี่ของฉันก็ยังนอนตายจมกองเลือดอยู่บนพื้นครัวเหมือนเดิม

บทที่ 2

ขอ บอกเรื่องหนึ่งไว้ชัดๆ เลย ฉันฆ่าเขา

ฉันจะไม่อ้างว่าเป็นฝีมือพ่อบ้านหรือชายแซนเดียร์หรอก ฉันทำเอง
ฉันฆ่าสามีตัวเอง และข้อแก้ต่างเพียงอย่างเดียวคือ ฉันมีเหตุผลที่ดีพอ

ฉันก้มลงมองเดเร็กที่นอนอยู่บนพื้นครัวตรงจุดที่ฉันทิ้งเขาไว้ เลือด
อุ่นๆ ของเขาไหลนองเป็นแอ่งเบี้ยวๆ อยู่ใต้ร่าง มีดอยู่ข้างตัวเขา โชกเลือด
เช่นเดียวกันและเต็มไปด้วยรอยนิ้วมือฉัน ฉันคิดอยู่ชั่วขณะว่าจะขีดตามมีด
ให้สะอาด แต่มันจะช่วยอะไรได้ละ นี่คือบ้านฉัน ไม่มีใครมีแรงจูงใจให้ฆ่า
เดเร็กมากไปกว่าฉันแล้ว ฉันเดินย่ำรอยเท้าเปื้อนเลือดไปทั่วพรม อ้อ
แถมเจ้าหน้าที่ตำรวจก็เพิ่งเห็นฉันอยู่ที่นี่ในช่วงเวลาที่จะกลายเป็นเวลาเสียชีวิต
โดยประมาณของเดเร็กอย่างแน่นอน

ดังนั้นรอยนิ้วมือไม่ก็รอยคงไม่มีค่าพอให้กังวลหรอก

ฉันย่อตัวลงข้างเขา ทำให้เลือดเปื้อนกระโปรงยิ่งกว่าเดิม แต่มาถึง
ขั้นนี้แล้วก็คงสรุปได้ว่า กระโปรงตัวนี้เกินเยียวยาแล้วละ ดวงตาสีน้ำตาล
ของเดเร็กเผยอเปิด จ้องมองอย่างว่างเปล่า เครื่องหน้าคมเขี้ยวที่ดิ้นดิ้นแข็งค้ำ
กล้ำมเนือบนใบหน้าผอนคลาอย่างสมบูรณ์เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ฉันรู้จัก
เขามา เดเร็กเกร็งแม้แต่ยามนอนหลับ เขากัดฟันเสียงดังพอให้ฉันตื่น
บางทีความตายอาจทำให้เขาเข้าถึงความผอนคลาถึงขีดสุด แบบที่แอปทำ
สมาธิในโทรศัพท์เขาไม่อาจให้ได้ บางทีในที่สุดเขาอาจจะบรรลุมภาวะบรมสุข
อันสูงส่งเสียที

จะเลวไปไหมถ้าบอกว่า ฉันหวังให้เขาไป/ไม่ถึง ความสุขสงบ จะเลว

ไปใหม่ถ้าบอกว่า ฉันหวังให้ตอนนี้เขมอดใหม่อยู่ในนรก

เอาเถอะ ไม่ว่ายังไงฉันก็หวังแบบนั้นจริงๆ

และตอนนี้ฉันต้องตัดสินใจว่าจะทำยังไงต่อ เท่าที่คิดออก ฉันมีสองทางเลือก

1. อยู่ที่นี่แล้วสารภาพ
2. หนี

ทางเลือกแรกช่างล่อใจ เพราะถึงยังไงฉันก็อยู่ที่นั่นอยู่แล้ว ความเฉื่อยช้านั้นทรงพลัง และบางทีฉันก็อาจพลิกสถานการณ์นี้ได้ ไม่ว่ายังไงเพื่อนบ้านก็ได้ยินเสียงฉันกรีดร้อง จะมีใครเชื่อไหมหากฉันพูดความจริงว่า ถ้าเดเร็กไม่ได้นอนตายอยู่ตรงนี้ มันก็คงเป็นฉันเองที่ตาย เขาหรือฉัน - ก็มีทางเลือกแค่นั้นละ

ฉันยกมือสัมผัสคอตัวเอง ผิวตรงจุดที่นิ้วเขาเคยบีบลงมายังเจ็บอยู่ จะต้องเป็นรอยช้ำแน่ เขาไม่เคยทิ้งรอยช้ำไว้มาก่อน - อย่างน้อยก็ไม่ใช้บริเวณที่คนอื่นมองเห็น ฉันยังคงได้ยินเสียงเขาขู่อัดไรฟนใส่หน้าฉัน *ทำไมคุณกลับบ้านเร็วขนาดนี้ คุณวางแผนนัดเจอใครที่นี่*

เขาหรือฉัน บางทีคุณะลูกขุนอาจเห็นใจ

แต่มันก็ไม่น่าจะเป็นอย่างนั้นอยู่ดี เดเร็กเป็นที่ชื่นชอบของทุกคนในสังคมของเราและยังมีเส้นสาย เขาเป็นเจ้าของธุรกิจที่ทุกคนในนิวยอร์กแลนด์รู้จัก และที่สำคัญกว่านั้นคือ *ครอบครัว* ของเขามีเส้นสาย พวกเขาบริจาคให้นักการเมืองระดับรัฐทุกคนที่ดำรงตำแหน่งอยู่ รวมถึงอัยการเขต แล้วพวกเขาก็ไม่เคยชอบฉัน ถ้าพวกเขารู้ว่าฉันทำอะไรลงไป พวกเขาจะไม่หยุดพักจนกว่าฉันจะเฝ้าตายอยู่ในคุกไปตลอดชีวิตที่เหลือ พวกเขาจะใช้เวลาทุกเพนนีที่มีเพื่อให้ฉันชดใช้ในสิ่งที่ทำลงไป

ดังนั้นจึงเหลือทางเลือกเดียว *หนี*

ฉันไม่อยากทิ้งบ้านหรืองานที่ธนาคารไป พ่อแม่ฉันไม่อยู่แล้ว แต่คลอเดีย พี่สาวของฉัน อาศัยอยู่ห่างออกไปแค่ยี่สิบนาทีก่อนแล้วเธอก็คง

ใจสลายถ้าฉันหายสาบสูญไปจากโลกนี้ แต่เธอจะเข้าใจ เธอรู้เรื่องเดเร็กรู้ว่าเธอเป็นคนยังไง

ตอนนี้เป็นบ่ายวันศุกร์ ถ้าโชคเข้าข้างฉัน คงไม่มีใครรู้เรื่องนี้จนกว่าจะถึงวันจันทร์ ตอนที่เราทั้งคู่ไม่โผล่ไปทำงาน แผละว่ากรณีนั้นต้องตัดความเป็นไปได้ที่ผู้ช่วยฯ ดไวเออร์จะแวะมาเยี่ยมเราอีกรอบ หรือพี่สาวฉันโผล่มาทักทาย หรือสิ่งที่น่าจะเป็นไปได้ยิ่งกว่าคือ แม่ของเดเร็กรแวะมาโดยไม่มีเหตุผลอะไรเลย นอกจากมาสาธยายว่าฉันเป็นภรรยาที่น่าผิดหวังแค่ไหน (ซึ่งว่ากันตามตรงแล้ว คราวนี้เธอก็คิดถูกเลยละ)

ฉันลุกขึ้นจากพื้นแล้วก้มมองศพสามี ถ้ามีใครเข้ามาในบ้านหลังนี้ฉันก็จบเห่ พวกเขาจะเห็นศพทันที แล้วการตามล่าคนร้ายจะเริ่มขึ้น แม่ของเดเร็กรมีบุญแะ เพราะเธอชอบเข้ามาตามอำเภอใจ มีโอกาสเพียงน้อยนิดที่ฉันจะมีเวลาออกตัวล่วงหน้าได้สามวัน แต่บางทีฉันอาจจะมีเวลาสักยี่สิบสี่ชั่วโมง

แผละว่าถ้าสถานการณ์กลับกัน แล้วตอนนี้ฉันก็นอนอยู่บนพื้นเดเร็กรคงจะอุ้มฉันโยนใส่ท้ายรถอย่างง่ายดาย แล้วเอาไปทิ้งน้ำไกลๆ จากนั้นก็ค่อยกลับมาบ้านและเก็บกวาดหลักฐาน แต่ฉันทำแบบนั้นไม่ได้เดเร็กรหนักกว่าฉันราวแปดสิบปอนด์ ฉันไม่มีทางยกร่างเขาได้ เขาตายบนพื้นห้องครัวและก็จะต้องอยู่ตรงนั้นต่อไป การพยายามทำอย่างอื่นย่อมเสียเวลาอันมีค่าไปเปล่าๆ

ไม่ ถ้าจะห็น ฉันก็ต้องไปเดี๋ยวนี้

แต่ก่อนอื่นต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน

ฉันวิ่งขึ้นไปยังห้องนอนของเราที่ชั้นบน เมื่อเข้าฉันจัดเตียงไว้อย่างที่เดเร็กรชอบ ผ้าคลุมเตียงเซราฟีนาสีงาช้างลายดามัสก์ปูคลุมเตียงพร้อมพิชชายผ้าด้านบนเรียบร้อย ดันหมอนให้ตั้งและตบให้ฟู ตอนเด็กๆ แม่สั่งให้ฉันจัดเตียงเสมอ แต่พอโตขึ้นฉันก็เลิกทำ จนกระทั่งฉันแต่งงานแล้วพบว่าเดเร็กรเคร่งครัดเรื่องนี้ และไม่ใช่แค่ต้องจัดเตียงนะ - ต้องจัดในแบบเฉพาะเจาะจงตามที่เขารบู้ไว้ด้วย

ฉันนึกย้อนถึงเหตุการณ์เมื่อสองสามเดือนก่อน ตอนเดเร็กรเดินเข้ามา

ในห้องนอนของเราแล้วพบว่าฉันพับชายผ้าคลุมเตียงทับหมอน แทนที่จะปูไว้ข้างใต้ เขาหวังที่ตกลงขณะที่ฉันใจหายวาบ

นี่คุณทั้งบ้านเราไว้ในสภาพนี้ก่อนออกจากบ้านหรือ เขาว่า เหมือนเล่าหมูเหี่ยวเหว

จะว่าไปแล้ว ส่วนที่เหลือของบ้านนั้นไร้ที่ติ ฉันทำความสะอาดทุกตารางนิ้วด้วยตัวเองเพราะเดเร็กไม่อยากจ้างแม่บ้าน เขาไม่อยากให้คนแปลกหน้าเข้ามาในบ้านของเรา พร้อมยืนยันว่านั่นเป็นหน้าที่ของฉัน ดังนั้น นอกจากต้องทำงานประจำแล้ว ฉันยังต้องทำอาหาร ทำความสะอาด และซื้อของเข้าบ้านทั้งหมดด้วย

ฉันบ๊ิดความทรงจำที่เดเร็กแหกปากใส่ฉันในวันนั้นออกไปแล้วก็มองผ้าห่มบนเตียง จู่ๆ ก็เกิดแรงกระตุ้นที่ไม่อาจต้านทานได้ ฉันอยากรื้อมันให้ละเอียดเพื่อง่ายต่อการทำความสะอาด

แต่ไม่ได้ ไม่มีเวลาทำแบบนั้น ฉันตอกหน้าเขามากพอแล้วด้วยการฆ่าเขา

แม้มีเวลาอันมีค่าอยู่น้อยนิด ฉันก็ยังใช้เวลาสิบนาทีถอดเสื้อผ้าทั้งหมด แล้วพุ่งเข้าไปอาบน้ำอุ่นๆ ในครัวมีเลือดนองอยู่เยอะเหลือเกิน มากเกินกว่าที่ฉันคิดว่าคนเราจะมียูอยู่ในร่างกายได้ และฉันจะเสี่ยงให้มีเลือดติดตัวสักหยดไม่ได้ ไม่ว่าฉันจะไปลงเอยที่ไหน ฉันก็ต้องดูอ่อนหวานและบริสุทธิ์ จะให้มือเปื้อนเลือดหรือมีแก้มเปรอะละอองแดงๆ ไม่ได้เด็ดขาด

ฉันเพิ่มอุณหภูมิน้ำ ปล่อยให้ น้ำไหลผ่านร่างแล้วหลับตาแน่น แต่ทุกครั้งที่หลับตาลง ฉันก็เห็นภาพเดเร็กพุ่งเข้าไปใส่ฉัน

นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่คุณจะสวมเขาให้ผม คิวินน์

นิ้วของเขาบีบรอบคอฉัน กดลงบนหลอดลม มือขวาของฉันปิดป้ายไปทั่วจนกระทั่งสัมผัสกับแท่นเสียบมีดบนเคาน์เตอร์ครัว...

ฉันกลืนน้ำลายแล้วใช้นิ้วอันสั้นเทาบิดเพิ่มอุณหภูมิน้ำให้ร้อนที่สุดเท่าที่จะทำได้ ร้อนจนลวก ปลายประสาทของฉันกริ๊ดร้อง แต่ฉันยินดีรับมัน

เมื่อเดินออกจากฝักบัว ผิวฉันก็แดงเถื่อน ฉันพันผ้าเช็ดตัวแล้วจ้องตัวเองในกระจกเงาเห็นอย่างล้าหลังหน้า ไม่น่าแปลกใจที่ฉันดูไม่จิตเลย ตา

ของฉันจมลึกเข้าไปในบ้ำ ผมนลอนด์ลืบติดหนังหัว ทั้งตัวลงปรกโหลเป็น
ก้อนและๆ แม้ว่าผมเปียกอยู่ ฉันก็เห็นโคนสีเข้มแซมขึ้นมา – เดเร็กหัก
เรื่องนี้เมื่อคืน ได้เวลาไปหาช่างทำผมแล้วนะ ควินน์ ตอนฉันเจอเดเร็ก
ครั้งแรก ผมฉันเป็นสีน้ำตาลยาวประป่า แต่เขาอยากให้ฉันมีผมลอนด์ยาว
ถึงจะทำผมลอนด์มาหลายปี ฉันก็ไม่รู้สีกว่ามันเหมาะกับตัวเองเลย

เอาเถอะ นั่นเป็นสิ่งที่ตอนนี้ฉันจะเปลี่ยนได้แล้ว

ฉันทำอะไรกับสีผมไม่ได้ – อย่างน้อยก็ยังไม่ใช่ตอนนี้ – แต่ก็ไม่จำเป็นต้อง
ต้องไว้ผมยาว ฉันหยิบกรรไกรจากในตู้ยา และก่อนจะคิดทบทวนให้ดี ฉัน
ก็ตัดผมตัวเองให้ยาวแค่กาง ฉันไม่เสียเวลามากเกินไปเพื่อดูให้แน่ใจว่ามัน
เท่ากันดี นอกจากนี้ มือที่สั่นไม่หยุดก็ยังทำให้มันแย่งไปอีก ขึ้นตอน
ทั้งหมดใช้เวลาราวหกสิบวินาที ฉันกดผมทั้งหมดทิ้งซักโครก จะได้ไม่มีใคร
รู้ว่าฉันตัดผม

เรียบร้อย ฉันดูเปลี่ยนไปเยอะเมื่อผมสั้นลงมาก มันยังไม่พอหรอก
แต่ก็ถือเป็นจุดเริ่มต้นนะ

ฉันเก็บของใส่กระเป๋าให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ – โยนเสื้อ ชุดชั้นใน
และกางเกงลงไป ก่อนจะเก็บเครื่องประดับทั้งหมดลงไปด้วย คิดว่าคงนำไป
จำหน่ายได้ถ้าจำเป็น จากนั้นก็เปิดกล่องรองเท้าที่อยู่ด้านในสุดของตู้เสื้อผ้า
ซึ่งเป็นที่ที่ฉันซุกเงินสดไว้เมื่อไรก็ตามที่ทำได้ รวมทั้งเก็บพาสปอร์ตไว้ด้วย
ฉันพอรู้ว่าจะต้องใช้มันในวันแบบนี้ เงินไม่เยอะเท่าไร แต่น่าจะอยู่ได้
อย่างน้อยสักสองสามสัปดาห์ นอกจากนี้ฉันน่าจะกดเอทีเอ็มได้อีกสักครั้ง
สองครั้ง แต่ก็ต้องระวังเรื่องนั้น ทุกครั้งที่ถอนเงิน ฉันจะทิ้งร่องรอยให้
ตำรวจติดตามได้

แค่คิดถึงเรื่องนั้นก็คลื่นไส้แล้ว นี่คือชีวิตของฉันนับจากนี้ ต้องคอย
หลบซ่อนจากตำรวจ จะไม่มีวันได้เห็นบ้านตัวเองอีก ไม่มีวันได้เจอหน้า
พี่สาวอีก

แต่ถ้าไม่ทำอย่างนั้นก็ต้องใช้ชีวิตในคุก

หลังจากเก็บกระเป๋าเสร็จ ฉันก็ยืนลังเลอยู่ที่ชั้นบนสุดของบันได
ห้องสี่บ้านปูน ฉันอยู่ที่ชั้นบนนานเกินไป เสียเวลามากเกินไป ถ้าสกอตต์

แวะกลับมาหาฉันอีกละ ถ้าเขาไม่เชื่อว่าฉันดูหนังเรื่อง *หวีดสุดขีด* จริง ๆ ละ
ถ้าชั้นล่างของบ้านมีตำรวจยั่วเย้าเต็มไปหมด กำลังรอสวมกุญแจมือ
ฉันแล้วลากตัวไปละ

รองเท้าผ้าใบโคลงตัวของฉันย่ำลงบนชั้นบันได ฉันก้าวช้า ๆ ลงไปดูว่า
มีใครรออยู่ไหม หัวใจฉันเต้นโครมคราม ฉันโง่ที่ใช้เวลาอยู่ข้างบนเสียนาน
น่าจะคว่ำอะไรก็ตามที่คว่ำได้แล้วหนีไปเลย

แต่ห้องนั่งเล่นเงียบกริบเหมือนตอนที่ฉันจากมา

ขอบคุณพระเจ้า

ฉันจะไม่ทำพลาดเหมือนเดิมอีก ฉันไม่เสียเวลา กวาดตามองรอบ
ห้องนั่งเล่นและดูให้แน่ใจว่าตัวเองเก็บทุกอย่างมาหมดแล้ว ข้าวของทุกอย่าง
ที่ฉันมีล้วนสละทิ้งได้ทั้งนั้น ไม่งั้นจะให้หยิบอะไรไปละ รูปถ่ายสักใบจากหริบ
สักหริบของฉันกับเดเร็กหรือ ไม่มีทาง ฉันอยากลืมใบหน้าหล่อเหลาไร้ที่ติ
อันแสนอวดดีนั้น

ดังนั้นฉันจึงตรงไปที่โรงจอดรถแทน โตโยต้าโคโรลล่าสีน้ำเงินของฉัน
จอดรออยู่ เรามีโรงรถสำหรับสองคัน และบอร์เซ่ของเดเร็กก็จอดอยู่ข้างๆ
โคโรลล่าของฉัน เขาไม่เคยเข้าใจว่าทำไมฉันไม่อยากจะรื้อราคาแพงของเขา
และทำไมฉันถึงยังเก็บโคโรลล่าบูโรทั้งคันเดิมที่ซื้อมาตั้งแต่สมัยเป็นโสดเอาไว้

เขาไม่เข้าใจหรอก มันเป็นรถของฉัน ฉันจ่ายเงินซื้อมาด้วยตัวเอง
ต่างจากบ้านและเฟอร์นิเจอร์อันหรูหราจนน่าชื่นของเรา มันคือสิ่งสุดท้าย
ที่ฉันครอบครองที่ยังสะท้อนตัวตนของฉันอยู่

ฉันปีนขึ้นรถโคโรลล่าและสตาร์ทเครื่องยนต์

แล้วฉันก็หนี

บทที่ 3

ฉันไม่รู้เลยว่าตัวเองกำลังไปไหน

ใช้ว่าฉันจะทำแบบนี้โดยวางแผนไว้อย่างดีดี เช้านี้ฉันไม่ได้ตื่นขึ้นมา แล้วบอกตัวเองว่า *นี่วันนี้ฉันจะฆ่าสามีตัวเอง!* ถ้าฉันคิดแบบนี้ล่ะก็ คงเต็มน้ำมันให้เต็มถึงไวล่วงหน้าเป็นอย่างแรก

แล้วฉันคงเลือกลงมือในวันที่อากาศดีกว่านี้ด้วย เดือนธันวาคมปีนี้ อากาศอุ่นผิดฤดูกาลก็จริง แต่แน่ละว่าฝนเยือกแข็ง¹ ก็ต้องลงมาโปรดเรา วันนี้พอดี ส่วนผสมอันน่าย็นตีระหว่างฝนกับหิมะค่อยๆ จับตัวเคลือบถนน และบดบังกระจกหน้ารถยนต์ที่ฉันเดินทางด้วยความเร็วสูงสุดเท่าที่ใจจะกล้า แล้วระหว่างนั้นดวงอาทิตย์ก็ค่อยต่ำลงเรื่อย ๆ ยิ่งทำให้มองเห็นทางลำบากมากขึ้นและมากขึ้นทุกที

ราวกับว่าเดเร็กตามมาหลอกหลอนฉันจากโลกหลังความตายแล้ว

แต่ฉันต้องไปต่อ ต้องทิ้งระยะห่างจากบ้านที่ฉันฆ่าสามีตัวเองไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะฉันเหลือเวลาไม่มากนัก

ฉันจะมุ่งหน้าขึ้นเหนือ ต้องออกจากประเทศนี้ให้ได้ และฉันก็อยู่ใกล้แคนาดาว่าเม็กซิโกมากด้วย หวังว่าที่ชายแดนพวกเขาจะไม่ตรวจพาสปอร์ตฉันอย่างถี่ถ้วนเกินไป แล้วแค้โบกให้ผ่านไปได้เลย

¹ ปรากฏการณ์หยาดน้ำฟ้าประเภทหนึ่ง ที่เมื่อดฝนมีอุณหภูมิต่ำกว่าจุดเยือกแข็ง แต่ยังคงอยู่ในสถานะของเหลว เมื่อตกลงมากระทบวัตถุจึงเคลือบไปกับพื้นผิวแล้วค่อยจับตัวเป็นน้ำแข็ง

ฉันขับรถมาได้ไม่ถึงยี่สิบนาที โทรศัพท์ก็ดัง ซือคลอเดีย เกลานีย์
เต็งขึ้นมานบนหน้าจอในรถ

พี่สาวของตัวเอง

ฉันลั้งเล ไม่แน่ใจว่าควรรับสายไหม ใช่ว่าฉันจะไม่มีเพื่อนฝูงและ
เพื่อนร่วมงานที่ชอบนะ แต่คนคนเดียวที่ฉันจะคิดถึงจริงๆ คงเป็นคลอเดีย
เธออายุมากกว่าฉันสี่ปีและคอยดูแลฉันมาตลอด โดยเฉพาะหลังจาก
พ่อแม่เราเสียไปตอนฉันอายุเพียงสิบสี่ เธอคงเป็นห่วงฉันจนแทบบ้าเมื่อรู้ว่า
เกิดอะไรขึ้น

ฉันต้องคุยกับเธอเป็นครั้งสุดท้าย ต้องบอกให้รู้ว่าฉันสบายดี

ฉันกดปุ่มรับสาย “ว๊ว! คลอเดีย!” ฉันพูดด้วยน้ำเสียงร่าเริงผิดวิสัย
เธอจะต้องรู้ทันทีว่ามีอะไรผิดปกติ

“ไจ ควินน์” คลอเดียพูด “เธออยู่ไหนเนี่ย ว๊ว! ใหม”

ฉันเกือบหลุดหัวเราะให้กับความไร้สาระของคำถามนั้น “ตอนนี้อยัง
ไม่ว๊ว ฉัน...ยังอยู่ที่ทำงาน”

“เธอจะเลิกงานกี่โมงล่ะ ไปกินมื้อค่ำกันไหม”

“ไม่ ฉัน...” ฉันกำพวงมาลัยแน่นจนข้อมือขาวซีด “คืนนี้ฉันต้อง
ทำงานยันดึกเลย”

“อีกแล้วหรอ” เธอพ่นลมหายใจออกมา “ที่ธนาคารใช้งานเธอหนัก
เกินไปแล้วนะ”

“ใช่สิ” ฉันพิมพ์

คลอเดียเคาะปาก “อันเอจี้ คืนนี้ฉันแวะไปพร้อมไวน์สักขวดดีไหม
แล้วเราก็หาอะไรสักอย่างในเน็ตฟลิกซ์ดูกัน”

“ไม่!” ไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีแดง และฉันก็ต้องเหยียบเบรกมิดเพื่อ
ไม่ให้ชนรถคันหน้า ตอนนี้นั้นเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันต้องการให้เกิด “คือ...ฉัน
ปวดหัว แล้วก็...ไม่ใช่คืนที่ดีเท่าไร ฉันไม่อยากสังสรรค์เลย”

ปลายสายเงียบไปนาน “ควินน์ เธอเป็นอะไรหรือเปล่า”

“ฉันสบายดี!” ฉันเสียงหลงแล้วก็ต้องกระแอม “ฉันสบายดีสุดๆ เลย
คลอเดีย จริงๆ นะ”

“แน่ใจนะ”

ฉันกำพวงมาลัยแน่นขึ้นอีก นึกถึงใบหน้ากลมๆของพี่สาว ริมฝีปากโค้งเป็นคันศรตามเทพ ผมหัสซึ่มตัดเป็นทรงบ๊อบ ฉันก็หวังให้ตัวเองบอกความจริงกับเธอได้ ฉันอยากบอกคนเดียวสุดหัวใจว่าเกิดอะไรขึ้นและฉันทำอะไรลงไป ถ้าจะมีใครสักคนในโลกที่จะเข้าใจ คนคนนั้นก็คือเธอ

แต่ถ้าบอกความจริง เธอก็จะพยายามกล่อมให้ฉันกลับไป เธอไม่อยากสูญเสียฉัน ดังนั้นเธอจะบอกให้ฉันกลับบ้าน และนั่นเป็นทางเลือกที่ผิด เธอไม่รู้ว่าจะครอบครัวยของเดเร็กมีเส้นสายขนาดไหน และถึงแม้ว่าเธอจะไม่ชอบเดเร็ก เธอก็ไม่เข้าใจจริงๆหรือว่าเขาเลวร้ายแค่ไหน ตลอดเวลาที่ผ่านมาฉันไม่เคยกล้าเล่ารายละเอียดทั้งหมดให้เธอฟังเลย เพราะคิดว่าเธอคงจะใช้ไม้รวดแบ่งทุบเขาจนตาย-เธอหวงฉันมาก และบอกตามตรง ฉันก็ไม่เคยรู้ซึ่งจริงๆว่าเขาเลวร้ายแค่ไหนจนกระทั่งวันนี้

“ฉันสบายดี” ฉันบอก “รับรองเลย”

“รับรองสามชั้นแล้วใส่ลูกเซอร์รี่ข้างบนด้วยหรือเปล่า”

นั่นเป็นสิ่งที่เรามักพูดกันตอนยังเด็ก เพราะร้านไอศกรีมแถวบ้านขายไอศกรีมโคนช้อนสามลูกแล้วใส่ลูกเซอร์รี่ด้านบน และมันก็เป็นเมนูโปรดของเรา “ใช่ รับรองสามชั้นแล้วใส่ลูกเซอร์รี่ข้างบนเลย”

“ก็ได้” ฉันสัมผัสได้ถึงความน้อยใจในน้ำเสียงเธอ “แต่เธอติดมือค่านั่นหนึ่งมือนะ คินพรงนี้รีบกับฉันจะออกไปเที่ยวกัน...งั้นวันอาทิตย์เป็นไง”

ฉันกลืนน้ำลาย จะตกลงให้เป็นวันอาทิตย์ไม่ได้ เพราะถ้าฉันไม่ไปตามนัด เธอก็จะไปที่บ้านฉัน ฉันไม่อยากให้เธอเป็นคนพบศพเดเร็ก-ฉันทำแบบนั้นกับเธอไม่ได้ “เอาเป็นวันจันทร์ได้ไหม”

“ได้ เจอกันที่ร้านโดนาเทลโลส์ตอนหนึ่งทุ่ม ห้ามไปสายนะ!”

“ไม่สายหรอก” ฉันลืเล อยากเอ่ยคำว่า ฉันรักพี่นะ ใจจะขาดคนเดียวเป็นครอบครัวเพียงคนเดียวของฉัน และฉันก็อาจจะไม่ได้เจอเธออีกแล้ว ฉันอยากบอกเธอว่ารัก แต่ถ้าบอกไป เธอจะต้องรู้แน่ว่ามีบางอย่างผิดปกติ นั่นไม่ใช่วิธีจบบทสนทนาตามปกติของเรา ฉันเลยบอกว่า “บายคนเดียว” แทน

“บาย! อย่าลืมนะ – อย่าปล่อยให้ฉันรอละ!”

เราตัดสาย แล้วฉันก็นั่งอยู่ตรงนั้นครู่หนึ่ง จ้องมองฝนเยือกแข็ง
ที่ตกลงมากระทบกระจกหน้ารถ

“ฉันรักพี่นะ คลอเดีย” ฉันพูดกับกระจกหน้า
แล้วฉันก็เริ่มร้องไห้

ตกลงร้ายเหลือเกิน ครั้งแรกที่เจอเดเร็ก ฉันไม่ได้รู้สึกว่าเขาน่าดึงดูดเลย

มันน่าแปลกนะ เพราะว่า...คือ เขาออกจะหล่อขนาดนั้น ฉันควร
บอกว่าเคยหล่อมากกว่า เขาเดินเข้ามาในธนาคารนิวแฮมป์เชอร์เล็กๆ ของเรา
ทำให้ห้องสว่างไสวด้วยผมสีเชสต์นัตเป็นประกาย ดวงตาสีน้ำตาลเข้ม
และเครื่องหน้าคมเข้มไร้ที่ติ สูทอาร์มานี่ของเขาพอดีตัวราวกับสร้างมาเพื่อ
กันและกัน เมื่อรวบรวมทุกสิ่งที่คุณครอบครองในโลกนี้ รวมถึงรสนิยม
ของฉัน มันก็ยังมีค่าน้อยกว่าสูทตัวนั้น

เมโลดี้ที่นั่งอยู่โต๊ะติดกันถืองันอย่างแรงแล้วเลียริมฝีปากตัวเอง ฉัน
แอบหวังว่าเดเร็กจะไปนั่งหน้าโต๊ะของเมโลดี้ แต่เปล่าเลย เขาเลือกฉัน

เดเร็กอธิบายสถานการณ์ของเขาให้ฉันฟัง ครอบครัวเขาเป็นเจ้าของ
ธุรกิจใหญ่โตที่มีฐานอยู่ในบอสตัน และกำลังหาทางขยายกิจการออกไปทั่ว
นิวอิงแลนด์ พอเขาเอ่ยชื่อบริษัทออกมา ฉันก็อ้าปากค้าง สัญชาติญาณแรก
ของฉันบอกว่าธนาคารของเราเล็เกินไป และเขาก็เป็นลูกค้ายายใหญ่เกินไป
แต่เขาหวังว่าจะได้รับบริการที่ปรับให้เข้ากับความต้องการส่วนบุคคลจาก
ธนาคารของเรา

นั่นไม่ต่างจากการบอกว่าเขาหวังจะให้เราดีนรชนวนขวายเพื่อช่วยเขา

รองประธานธนาคารออกมาพบเดเร็กด้วยตัวเอง เมื่อรองประธาน
เห็นว่าฉันเป็นคนรับเรื่องของเดเร็ก เขาก็ส่งสายตาสื่อความหมายอย่างชัดเจน
มาใ้ว่า *ทำตัวดี ๆ กับลูกค้ายายนี้ไว้นะ คิวินน์*

ดังนั้นเมื่อฉันเปิดบัญชีให้เดเร็กเรียบร้อยแล้ว แล้วเขาชวนไปดื่มหลัง

เลิกงาน ฉันจึงตอบตกลง เพราะไม่ว่ายังไงฉันก็ต้องทำตัวดี ๆ

ตอนนั้นฉันยังโสด และเดเร็กก็นิสัยดีมีเสน่ห์มากตอนเราออกไปดื่มกัน ฉันไม่ค่อยเชื่อใจเขาหรอก เพราะคุณจะไม่เชื่อใจคนที่ร่ำรวยและมีรูปร่างหน้าตาแบบนั้นได้ยังไง คุณต้องโง่แน่ๆ ถ้าไม่เก็บความเคลงใจไว้บ้างให้พอเหมาะสมพอควร แต่ตลอดค่านั้นเขาก็ทำให้ฉันใจอ่อน เมื่อเขาชวนไปกินมื้อค่ำในคืนวันเสาร์ ฉันก็ตอบตกลง

แค่หกเดือนต่อมา เขาก็ขอฉันแต่งงาน แล้วหกเดือนหลังจากนั้นเขาก็เข้าพิธีสมรส ตลอดทั้งปีนั้น รวากับฉันล่องลอยอยู่บนก้อนเมฆ เดเร็กเป็นผู้ชายที่วิเศษที่สุดเท่าที่ฉันเคยพบมา

จนกระทั่งเรากลายเป็นสามีภรรยากันนั้นแหละที่ทุกอย่างเริ่มเปลี่ยนไป ตอนนั้นเดเร็กกำลังเลือกทานาการใหม่ แต่พอนึกย้อนดูแล้ว สิ่งที่เขาเลือกหาจริงๆ คือภรรยา เขามองฉันผาดเดี๋ยวแล้วก็ตัดสินใจว่าฉันตอบโจทย์ตามความต้องการ ฉันยังไม่รู้เลยว่าเขาสนใจอะไรในตัวฉันหรือบางทีทั้งหมดอาจเป็นแค่เรื่องดวงล้วนๆ บางทีถ้าเขาไปนั่งหน้าโต๊ะของเมโลดี้ ตอนนี้อาจเป็นเธอที่กำลังชิงข้ามเซตรัฐแทน

ถ้าอะไรๆ ต่างไปจากนี้ก็คงดี ถ้าเพียงเดเร็กเป็นคนที่เขาสัญญาว่าจะเป็น หรือจะให้ดีกว่านั้นคือ ถ้าฉันเชื่อคนเดียวแล้วอยู่ให้ห่างๆ เขาเอาไว้ก็คงดี

แต่ตอนนี้มันสายไปแล้ว ฉันไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากเล่นไพ่ที่จั่วได้

บทที่ 4

น้ำมันใกล้จะหมดถัง ปกติแล้วแก๊สน้ำมันจะมีจุดอยู่สิบสองจุด และตอนนี้ฉันก็ใช้มาจนถึงจุดสุดท้าย ฉันไม่รู้ว่าจะจุดเดียวนี้จะขับต่อไปได้อีกนานแค่ไหน แล้วก็ไม่อยากรู้ด้วย ฉันต้องเติมน้ำมัน – เดี๋ยวนี้เลย

ฉันอยู่บนทางหลวงมาประมาณครึ่งชั่วโมง แล้วก็มองหาป้ายจุดพักรถต่อไป ฉันกำลังมองหาป้ายเล็กๆ – จุดพักรถที่แทบไม่มีใครแวะ จุดที่คนน่าจะสังเกตเห็นฉันได้น้อยที่สุด ฉันไม่ได้คิดว่ามีคนกำลังออกตามหาตัวเองแล้วหรอกนะ แต่ก็ไม่มีทางแน่ใจได้เลย

เมื่อเห็นป้ายปั้มน้ำมันหรือโกล์ส ฉันก็เบี่ยงออกจากทางหลวง พอเข้าไปในปั้มน้ำมันซึ่งมีตู้จ่ายน้ำมันสองตู้ ฉันก็โผล่ไปที่มันเป็นสถานที่แบบที่ฉันมองหาเป็นปั้มน้ำมันแบบบริการตัวเองเงียบๆ เล็กๆ พ่วงด้วยร้านค้าขนาดเล็กๆ และมีชายชราคนหนึ่งนั่งอยู่ตรงเคาน์เตอร์ ในปั้มน้ำมันคันอื่นอีกแค่คันเดียว – รถกระบะสีเทาซึ่งดูจะผ่านร้อนผ่านหนาวมามาก

ฉันจอดรถตรงตู้จ่ายที่ว่างอยู่แล้วกดปุ่มเปิดฝาน้ำมัน ก่อนจะรีบหยิบเสื้อโค้ตสีดำ ดึงฮู้ดขึ้นคลุม แล้วก้าวออกไปสู่ความหนาวเย็น หยดน้ำฝนเยือกแข็งปะทะใบหน้าที่ทันที แต่ฉันแทบจะไมู้สึกถึงมัน ตอนนี้ฉันไม่ค่อยรู้สึกอะไรอีกต่อไปแล้ว

นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่คุณจะสวมเขาให้ผม คิวินน์

ฉันได้ยินคำพูดสุดท้ายของเดเร็กก้อง ราวกับเขากำลังพูดอยู่ในหูฉัน ฉันหยุดจินตนาการภาพเดเร็กรี่เข้ามาหาไม่ได้ ความเกรี้ยวกราดบนใบหน้านั้น เขาเชื่อว่าฉันนอกใจ แม้ว่าฉันไม่เคยมองชายอื่น ไม่กล้าแม้แต่จะคุย

กับชายอื่นด้วยซ้ำ ครั้งหนึ่งเดเร็กมาหาที่ธนาคารและ“จับได้”ว่าฉันกำลังคุยกับลูกค้าชายผู้มีเสน่ห์ – คือนั่นเขาเดือดดาลสุดขีดกับเรื่องนี้ ยิ่งแย่งไปอีกเมื่อเดเร็กก็เคยเป็นลูกค้าฉันมาก่อน นับตั้งแต่นั้นมา ฉันก็พยายามส่งลูกค้าชายทุกคนที่ไม่ใช่กลุ่มสูงวัยให้เพื่อนร่วมงานสักคน

แต่ตอนนี้ฉันปลอดภัยแล้ว เขาทำอะไรฉันไม่ได้

ไม่มีทางอีกแล้ว

ฉันเสียบบัตรเครดิต เลือกน้ำมันธรรมชาติแล้วเติมใส่ถัง นี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันใช้บัตรเครดิต มีตู้เอทีเอ็มในร้านค้าของปั๊ม ฉันจะกดเงินสดออกมาให้มากที่สุดเท่าที่ตู้จะยอมให้กด แล้วก็จบกัน ฉันจะไม่ทิ้งร่องรอยอะไรไว้อีก

เมื่อน้ำมันเต็มถังแล้ว ฉันก็มองเข้าไปในร้านค้า ชายชราคนนั้นยังอยู่หลังเคาน์เตอร์ และเจ้าของรถกระบะก็กำลังเดินไปเดินมาในร้าน ฉันล้วงกระเป๋าแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา ไม่ละสายตาจากร้านค้าขณะที่หย่อนโทรศัพท์ลงไปได้ผ้าใบสีน้ำเงินท้ายรถกระบะ ฉันไม่รู้ว่ามีใครตามรอยฉันจากโทรศัพท์มือถือได้ไหม แต่ถ้าทำได้ พวกเขา ก็จะตามรอยฉันไปที่ไหนก็ตามที่หมอนี่กำลังจะไป บางทีมันอาจช่วยซื้อเวลาได้บ้าง

สิ่งแรกที่ฉันเห็นเมื่อเข้าไปในร้านคือจอโทรทัศน์ที่ตั้งอยู่หลังเคาน์เตอร์ ชายชราคนนั้นกำลังดูโทรทัศน์แก้เบื่อ ช่องข่าวท้องถิ่นเปิดฉายอยู่

“เราเจออากาศห่วยแตกนะ” ชายชราเอ่ย มีคราบน้ำลายติดอยู่ตรงมุมปากเขา

ฉันส่งยิ้มจางๆ ไปให้ “คะ...”

ฉันยืนอยู่ตรงนั้นครู่หนึ่ง พยายามขังใจว่าควรถอดสูทออกไหม สูทปิดบังเส้นผมและใบหน้าบางส่วนไว้ แต่คิดอีกที ฉันก็ไม่อยากให้เขาจำฉันในฐานะคนวิกลจริตสวมสูทจนพุดินไปเดินมาภายในอาคาร หลังจากใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง ฉันก็สวมมันไว้อย่างนั้น

มีแซนด์วิชจัดเรียงอยู่บนชั้นวางสินค้าแช่เย็น แต่ฉันไม่แน่ใจว่าควรจะกินสลัดไข่จากร้านในปั๊มน้ำมันไหม สลัดไข่นี้อาจจะอายุมากกว่าฉันเสียอีก

ฉันเลยหยิบธัญพืชผสมผลไม้อบแห้งและโปรตีนบาร์สองสามห่อ

อย่างที่จำประจำแทน แล้วฉันก็เห็นห่อขนมข้าวโพดอบกรอบรสชีส ฉันชอบข้าวโพดอบกรอบรสชีส แต่ก็เหมือนจะไม่ได้กินขนมแปรรูปเลยตลอดสองปีที่ผ่านมา เดเร็กคอยจับตาดูสิ่งที่ฉันกินอย่างเคร่งครัด

สวามีอีกแล้วเหรอ ควินน์ คุณเริ่มจุแล้วนะ

ในช่วงกินมื้อค่ำกับเพื่อนสักกลุ่มของเขา เขาโมโหขึ้นมาเมื่อฉันสั่งมูสช็อกโกแลตเป็นของหวาน พอเรากลับถึงบ้าน เขาก็เดินคุมฉันไปที่ตาสั่งในห้องน้ำ แล้วหลังจากนั้นเราก็ซึ้นน้ำหนกกันเป็นประจำ เขาจดตัวเลขของแต่ละสัปดาห์ไว้ในสมุดเล่มเล็ก ฉันคอยกลั่นหายใจเวลาก้าวขึ้นตาสั่ง เพราะรู้ว่าถ้าน้ำหนักเพิ่มจากสัปดาห์ก่อนแม้แต่ปอนด์เดียว เขาก็จะคลุ้มคลั่ง

ฉันวางห่อธัญพืชผสมผลไม้อบแห้งและโปรตีนบาร์คืนที่เดิม แล้วหยิบขนมข้าวโพดอบกรอบรสชีสกับไอรีโอหนึ่งห่อมาแทน ช่วงหัวเดเร็กถึง ถึงยังงี้เขาก็ตายแล้วนี่

ก่อนจะจ่ายค่าสินค้า ฉันก็เดินไปที่ตู้เอทีเอ็ม นี่ฉันสันนิษฐานกดเลขรหัส วงเงินสูงสุดที่สามารถถอนได้คือแค่สองร้อยดอลลาร์ ไม่มากพอที่ต้องพอแล้วละ ให้ตายเถอะ

ขณะดึงเงินสดออกมา ฉันก็รู้สึกว่ามีสายตาคู่หนึ่งจ้องอยู่ด้านหลัง ฉันเหลียวกลับไปมอง - เขาเป็นชายอายุประมาณยี่สิบห้าปี ตัวสูงกว่าฉันเกือบหนึ่งฟุต แขนขาใหญ่หนาเหมือนท่อนซุง เขาคงเป็นเจ้าของรถกระบะคันนั้น เขาส่งยิ้มกว้างมาให้ และฉันก็พยักหน้าตอบให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้

ฉันไปที่ตู้เย็นแล้วหยิบน้ำเปล่าออกมาสองขวด แต่ก็ยังรู้สึกว่ามีสายตาของเขาจับจ้องฉันอยู่ เดเร็กมักกล่าวหาว่าผู้ชายคนอื่นจ้องมองฉันอยู่เสมอ แต่ตอนนี้ฉันกำลังสวมเสื้อโค้ตผองๆ ตัวใหญ่และยังสวมชุดคลุมหัว ทำให้เขาถึงมองฉันล่ะ

นี่ไม่ใช่เรื่องที่ฉันอยากเผชิญตอนนี้เลย ฉันต้องออกจากร้านและกลับไปเดินทางต่อ

ฉันหอบขวดน้ำและขนมพะรุงพะรังไปยังเคาน์เตอร์ ชายร่างใหญ่คนนั้นตามมา รองเท้าบูตของเขาส่งเสียงย้ำบ๊ัดๆ พร้อมทั้งรอยเท้าเปียกน้ำไว้บนพื้น คราวนี้ฉันไม่หันไปมองแล้ว

ฉันโยนของที่จะซื้อทั้งหมดลงบนเคาน์เตอร์ แล้วหยิบช็อกโกแลตแท่ง ยี่ห้อทวิซซ์เพิ่มอีกสองสามห่อเผื่อๆ ไว้ ฉันจะใช้บัตรเครดิตจ่ายเป็นครั้งสุดท้ายแล้วจริงๆ ไหนๆ ก็ใช้ตอนเดิมนั่นมันไปแล้ว ใช้ตอนนี้ด้วยจะเป็นไรไป

“แค่นี้ใช้ไหม” ชายชราหลังเคาน์เตอร์ถาม

ฉันพยักหน้า สายตาของชายที่อยู่ด้านหลังฉันยังจ้องมาจนแทบทะลุ ฉันต้องออกไปจากที่นี่

ขณะชายชรากำลังคิดเงินของที่ฉันซื้อ ฉันก็เหลือบมองจอโทรทัศน์ ซึ่งยังเปิดรายการข่าวอยู่ เป็นข่าวท้องถิ่น ฉันกลั่นหายใจขณะรอฟังข่าวที่พวกเขาจะประกาศ พวกเขาพูดถึงปัญหาอะไรสักอย่างเกี่ยวกับระบบทำความร้อนในโรงเรียน ดีแล้ว พวกเขาคงจะไม่พูดถึงฮีทเตอร์ตอนนี้หากมีคนพบศพที่บ้านของคู่สามีภรรยาที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียง

แต่ไม่ช้าก็เร็ว พวกนั้นจะต้องเจอเขา

“เรียบร้อยแล้ว” ชายชราคนนั้นเลื่อนถุงกระดาษใส่ของที่ฉันซื้อข้ามเคาน์เตอร์มาให้ เขาหลุบตาลงไปดูชื่อบนบัตรเครดิต “ขอให้เป็นวันที่ดีนะ คิวินน์”

ฉันสะดุ้งเมื่อเขาเอ่ยชื่อ แต่ไม่เป็นไร ฉันกำลังจะกลับไปเดินทางต่อ และเมื่อตำรวจตามรอยมาถึงร้านนี้ ฉันก็จะจากไปไกลแล้ว

แต่พอฉันมุ่งหน้าไปยังประตู ชายจากรถกระบะคันนั้นก็เดินมาเช่นกัน เขาตามฉันมา

ฉันความหาบุญแก่ในกระเป๋าสลือ สิ่งเดียวที่ทำได้คือต้องรีบไปถึงรถให้เร็วที่สุด ชายชรายังมองอยู่ ดังนั้นชายหนุ่มคนนี้ก็ไม่น่าจะทำร้ายฉัน

เมื่อก้าวออกมาข้างนอก ลมหนาววูบใหญ่ก็พุ่งปะทะใบหน้า ระหว่างที่ฉันอยู่ในร้านค้า อากาศต้องเย็นลงกว่าเดิมอย่างน้อยสิบองศาแน่ๆ ฝนยังไม่เปลี่ยนเป็นหิมะ แต่ก็คงเป็นเร็วๆ นี้ ฉันจะขับรถต่อไปบนถนนได้อีกนานแค่ไหน

และสิ่งที่แย่กว่านั้นคือ ฉันได้ยินเสียงฝีเท้าของชายหนุ่มคนเดิมอยู่ด้านหลัง

ฉันก้าวเร็วขึ้น ไม่รู้ว่าเขาต้องการอะไร แต่คงไม่ใช่เรื่องดีแน่ๆ

ยังเหลืออีกราวยี่สิบฟุตก่อนจะไปถึงรถ ฉันแค่ต้องเดินไปอีกยี่สิบฟุต ฉัน
กดกุญแจรีโมต แล้วไฟรถก็สว่างวาบขึ้นมา เกือบถึงแล้ว
แต่หันไ้เด้นั้นมือหนาๆ ข้างหนึ่งก็จับไหล่ฉันไว้